

Šimon a Matouš v Chicagu

2.4.2016 Magazín Víkend DNES str. 30 Happy end
FILIP SAIVER

Ačkoli titulek může připomínat název filmové komedie o dvou silácích, v případě bratrů Šimona a Matouše Michalových nejde ani o komedii, ani o svalu. Jde o vážnou hudbu a o ŠIKOVNÉ PRSTY, JEŽ OVLÁDAJÍ HOUSLE.

Je zle. Šimon Michal vidí kolem jen samé neznámé tváře, samé neznámé postavy v neznámém prostředí, těžko se bránit panice, zvláště když je člověku 13 let. „Úžasným způsobem jsem se tenkrát ztratil na letišti v Mnichově,“ vzpomíná s úsměvem aktér nevídaného dobrodružství, dnes o 9 let starší. „Dodnes, když někde letím přes Mnichov, dělají si ze mě naši srandu: Hlavně se neztrat!“

I bratr Matouš si na historku intenzivně vzpomíná, pravdou ovšem je, že oba bratři se vzdor mnichovskému bloudění na životní dráze neztratili. Naopak. Ostatně i tehdy vše dobře dopadlo a oni se studentským orchestrem odletěli na turné do Spojených států.

Do země, v níž se nyní odvíjí zářná kariéra mladých houslistů.

Z nového světa

Devět týdnů už se mohou bratři představovat jako členové slavného souboru Chicago Symphony Orchestra. „Momentálně nejlepšího amerického orchestru,“ konstatuje Šimon Michal věcně, nemá v úmyslu se vychloubat, byť těžko může být nespokojený, kam se ve 22 letech dostal. „Úspěch mě ani nezaskočil, překvapením je spíš to, že se vše stalo tak brzy, aniž bych dodělal školu či měl praxi z menšího orchestru. Většina hudebníků si nejprve projde několika tělesy, než získají pozici na nejvyšší možné úrovni, která je v podstatě snem každého z nás.“

Českým houslistům se sen zhmotnil záhy. Věk Šimona už znáte, Matouš je o rok starší a přiznává: „Tohle angažmá je něco, za čím jsem celý život směřoval.“ Někdo může za snem marně směřovat celý život, tahle skutečnost se bratrů rozhodně netýká. Tak impozantní a raketový let k výšinám by si zasloužil podbarvit vznešenou muzikou, snad Dvořákovou Novosvětskou, aby bylo stylově naznačeno, kde se let odehrává.

Avšak pozor: impozantní let neznamená hladký a snadný, to by byl kolosální omyl.

Dva proti všem

My jsme muzikanti, přicházíme z české země, my jsme muzikanti, přicházíme k vám... Šimon a Matouš tlučící na bránu chicagského souboru si klidně mohli pro povzbuzení refrén lidové písně zazpívat. K proniknutí do prestižního orchestru by to ale samozřejmě nestačilo.

Sourozenci z východočeské vesničky Bezděkov nad Metují začali na housle hrát v předškolním věku a byla to přirozená cesta, neboť oba rodiče jsou učitelé na Základní umělecké škole. Díky tomu bylo rychle rozpoznáno, že synové mají výjimečné nadání.

„Talent je ale něco, co neexistuje bez práce,“ upozorňuje Šimon. „Učební proces byl pro nás určitě v jistých směrech rychlejší a lehčí díky talentu, ale bez tvrdé dřiny je talent nic.“

Talent může být nic i bez podpory, myšlena je i ta finanční. Když byli bratři přijati na vysněnou školu The Juilliard School of Music do třídy koncertního mistra a sólisty Newyorské filharmonie Glenna Dicterowa, zůstala by fantazie pouhou fantazií, nebýt mecenášů. „Bez rodinné nadace manželů Kellnerových, která nás štědře podporovala stejně jako Bakala Foundation, by bylo studium v zahraničí téměř nemožné,“ shodují se houslisté.

Oba nyní pokračují v magisterském studiu na Manhattan School of Music, byť Šimon ho v současnosti přerušil právě kvůli angažmá v chicagském orchestru. Do něj se bratři dostali přes konkurz, v němž bylo takřka 300 uchazečů. Všichni hráli za plentou, z ní hráči vystoupili až na finále, v němž se sedm houslistů ve velmi náročném souboji střetlo o dvě nabízená místa.

Vítězství českých mladíků vlastně celkem připomíná scény z filmů o Šimonovi a Matoušovi: ať proti nim stála jakákoli přesila soupeřů, na konci vždy triumfovali oni.

Hranice bezchybnosti

K triumfu možná bratrům pomohlo i to, že netrpí trémou. „Snažil jsem se být vždy připraven tak, abych daný program zahrál perfektně třeba i ve čtyři ráno. Takový přístup eliminoval nervozitu a naopak

zvyšoval sebevědomí a určitou drzost dělat na pódiu věci, na které bych si normálně netroufl, a volil bych jistější cestu ve snaze vyvarovat se chyb," popisuje Šimon.

Šlo o pokus přiblížit se k hranici bezchybného výkonu. „V určitém věku mi došlo, že nervozita je vytvářena přebytečným soustředěním na technickou stránku věci a že obávat se po 15 letech cvičení, zda se trefím do páté polohy čistě, je stejně zvláštní jako by Ronaldo nebo Messi před penaltou přemýšleli, zda trefí bránu.“

Sourozenci Michalovi spolu žijí ve společném apartmá ve 36. patře mrakodrapu v centru Chicaga. Ke hvězdám mají blízko.

O autorovi| FILIP SAIVER, filip.saiver@mfdnes.cz

Foto autor| Foto: Petr Wagenknecht, Lukáš Prokeš

Foto popis| Matouš Michal

Foto popis| Šimon Michal